

Puutarhassa leijuu usva, kun he keinuivat kahdestaan ja samaan tahtiin. Olen kuullut ihmisten kertovan "sinisistä hetkistä" tämä hetki tosiaan on sellainen. On alukukesän ilta, mutta ilma on hiukan viileää. He keinuvat hiljaisuudessa usvan saartaessa puutarhaa ja katselevat toisiaan. Toinen heistä on vanhempi ja pidempi, mutta ei paljoa. Hänen tummat pitkät hiuksensa aaltoilevat olkapäille villeinä. Hän muistuttaa haalean violetissa yöpuvussaan metsänkeijua tai menninkäistä, suloista sellaista. Hänellä on heleän vaalea iho, mutta poskilla on ruusunpuna. Toinen heistä on pienempi ja sirompi. Hänellä on vaaleat suorat hiukset, jotka hädin tuskin ylettyvät olkapäitä hipomaan. Hänen silmänsä ovat suuret ja siniset ja ne saavat hänet näyttämään keijukaiselta. Hänen ihonsa on myös vaalea ja virheetön, aivan samanvärinen kuin siskollaan. He ovat niin rauhallisia, kun he keinuvat puutarhassa. Nuoremman silmistä saattaa jo erottaa illan tuoman väsymyksen, mutta hän ei anna sen häiritä itseään. Lumoutuneena pienempi siskoksista seuraa isosiskonsa jokaista liikettä. He keinuvat pitkään ja katselevat toisiaan. Kun he lopettavat keinumisen kävelevät he puutarhan poikki metsän laidalle, joka alkaa valkoisten aitojen takaa. Nuorempi tuskin ylettää katsomaan aidan yli, mutta hän luottaa siskoonsa, joka kertoo miltä metsä näyttää. Hän kuvailee metsän kauniiksi ja tummaksi ja pienempi piirtää mieleensä kuvan tuosta näystä. Pienempi ei epäröi siskonsa sanoja vaan tietää niiden olevan totta. Hän uskoo siskoaan, kun tämä kertoo, millaisilta metsän puut näyttäivät. Synkkiä ja suuria, kuin ihmisiä, jotka seisovat liikahtamatta samalla paikalla, jossa ovat seisleet aikojen alusta saakka. Mutta mitäpä metsänkeiju tyttö tietää aikojen alusta, silloin hän oli vain osa taivaalla kimmeltävästä tähtipölystä. Niitä sisaruksia katsoessa voin hyvinkin uskoa siihen, että me olemme kaikki syntyneet tähtipölystä. Heissä sen huomaa paremmin kuin kenessäkään muussa tuntemassani ihmisessä. Joskus heitä katsoessaan unohdan heidän olevan edes ihmisiä, koska he ovat niin hentoja ja särkyviäisiä. En tiedä mitään kauniimpaa kuin heidän välisen luottamuksensa. Sen kuinka pienempi ei epäile siskoaan vaan uskoo kuuliaasti kaiken, mitä tämä vilpittömästi kertoo näkevänsä. Eikä kumpikaan heistä tahdo mennä aidan yli metsään, koska heille riittää se mitä heille annetaan. Pieni pala suuresta metsästä. Kun ilta hämärtyy tarpeeksi ja pienempi tytöistä alkaa väsyä, ottaa vanhempi hänen kädestään kiinni ja taluttaa varovasti sisälle. Pienempi tietää, että hän on turvassa sisarensa kanssa. Mitä ikinä he maailmassa kokisivatkaan, heillä olisi aina toisensa. Ilman sanojakin tai lupauksia he luottaisivat toisiinsa. Koska sisimmässään he ovat yhtä suurta tähtipölyä, jota kukaan ei voi ymmärtää. Heitä katsoessani tiedän, kuinka vähän nuo sisarukset vielä tietävät elämästä, mutta kuitenkin minusta tuntuu, että he tietävät paljon enemmän kuin muut ihmiset. Haluaisin suojella heidän vaaleita ihojaan haavoilta, kirkkaita silmiään kyyneliltä ja puhtaita sydämiään tuskalta. Mutta he perjäävät, jos heillä on toisensa. Tiedän sen ja hekin tietävät sen. Jos toinen heistä antaisi kyynelien valua poskiltaan alas maailman julmuuden kohdatessa, olisi toinen heistä pyyhkimässä kyyneleet ennen, kuin ne osuisivat maahan. Koskaan ei maa saisi tietää, miltä maailman viaton ja puhtain kyynel maistuisi. Jokaikinen ilta he keinuvat ja katsovat yhdessä metsään. Eivätkä he tarvitse sanoja välillensä. He tuntevat sen silti. Luottamuksen.